

Arrest

nr. 303 146 van 13 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LUIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché A. VAN STEEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 26 juli 2022 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Verzoeker kwam zich niet aanbieden voor een op 28 november 2022 gepland onderhoud, waarna hij geacht werd afstand te hebben gedaan van zijn beschermingsverzoek.

Op 3 maart 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in, dat op 21 april 2023 ontvankelijk wordt verklaard. Op 25 september 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Charshanga (district Dawlat Abad, provincie Faryab). U bent een soennitische moslim van Turkmeense origine. Uw moeder stierf geruime tijd geleden. U woonde samen met uw vader, uw stiefmoeder, uw broer, uw halfbroer en uw halfzus. U ging naar de madrassa, verder bleef u meestal thuis omdat het buiten onveilig was. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

Uw vader was commandant van de lokale politie. U heeft niet echt informatie over zijn precieze activiteiten maar alleszins bekampte hij de taliban. Toen die de macht overnamen, kwamen zij uw vader halen. Eén dag later vernamen jullie het nieuws dat hij om het leven was gebracht. Uw stiefmoeder vreesde voor uw leven en droeg u op het land te verlaten. U reisde naar Iran. Vervolgens ging u naar Turkije, en daarna kwam u via onder meer Griekenland, Servië en enkele u onbekende landen naar België. Op 3 maart 2023 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U kwam zich niet aanbieden voor een onderhoud op 28 november 2022, waarna u geacht werd afstand te hebben gedaan van uw verzoek.

U diende vervolgens op 3 maart 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit werd op 21 april 2023 ontvankelijk verklaard door het CGVS.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan. De taliban zullen u daar viseren omdat uw vader een commandant van de lokale politie was. Verder zegt u Turkmeen te zijn en worden mensen van uw etnie gediscrimineerd. Bovendien bent u naar een land van ongelovigen gekomen, en bent u intussen veranderd. Uw kledij en haarsnit zijn nu anders. U bent vergeten hoe u moet bidden en wil dat ook niet meer doen. Voorts kan u hier studeren, sporten, werken en een toekomst uitbouwen, wat onmogelijk is in Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een bewijs van een opleiding die u hier volgde, een foto van uw klas, een foto van uw voetbalploeg.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 6 december 2005 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV) d.d. 27 juli 2022) en verklaarde zichzelf aldus amper 16 jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 5 augustus 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, meer bepaald vermoedelijk 23,65 jaar, met een standaarddeviatie van 1,90 jaar, waardoor u niet kon worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich bij uw aanmelding onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat u het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat uw vader een commandant van de lokale politie was. Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat uw vader altijd al voor de overheid zou hebben gewerkt, maar dat u niet in het bezit bent van enig document dat uw verklaringen hieromtrent zou kunnen staven. U zegt niet te weten of uw vader die documenten ooit had, en mocht dat al het geval zijn geweest, dan kan u alleszins niet verduidelijken waar hij deze dan zou hebben gelaten (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat u nooit een badge, een wapenvergunning, een foto of dergelijke meer zou hebben gezien.

Voorts bleek uw kennis met betrekking tot zijn werk bij de politie quasi nihil, wat verdere vragen oproept bij uw geloofwaardigheid. Gevraagd sinds wanneer hij voor de politie werkte, antwoordt u "sinds ik me kan herinneren" (CGVS, p.7), wat weinig precies is. Of hij ooit ander werk had, is u niet bekend (CGVS, p.7). U verklaart dat hij een commandant was maar weet niet hoe hij die positie bereikte: "Ik weet niet hoe", en u weet ook niet of uw vader daartoe ooit een opleiding diende te volgen: "Zelfs als ik het zou weten, ben ik het vergeten" (CGVS, p.7). Voorts gevraagd of uw vader een bepaalde politierang had, blijkt u dat niet te weten, noch kan u verduidelijken hoeveel uw vader als enige kostwinner van het gezin verdiende (CGVS, p.9).

U verklaart voorts dat uw vader in uw regio Charshanga actief was, maar weet niet waar precies hij dan gestationeerd was (CGVS, p.7). Dit is merkwaardig, temeer uw vader maar om de zoveel tijd naar huis zou zijn gekomen (CGVS, p.7) en het u dan toch bekend moet zijn geweest waar hij hoofdzakelijk verbleef. Op de vraag of uw vader misschien een controlepost of een basis bemande, antwoordt u opnieuw op weinig overtuigende wijze. U stelt te "denken", "voor zover ik hoorde", dat ze een checkpost hadden, echter kent u ook daarvan de locatie niet. Dat het te gevaarlijk was om daarheen te gaan (CGVS, p.7), biedt geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid. Vervolgens gevraagd of de politie daar slechts één controlepost had of meerdere, zegt u: "Als het er meer zijn, dan weet ik dat niet" (CGVS, p.7). Dat de zoon van de commandant van de lokale politie geen antwoord zou hebben op dergelijke eenvoudige vragen, lijkt ondenkbaar.

Over zijn collega's weet u ook niet al te veel. U zegt dat hij als commandant leiding gaf, maar weet niet aan hoeveel ondergeschikten (CGVS, p.7). Hij zou dan wel naar huis zijn gekomen met 12 of 13 van hen, echter kent u geen van deze personen bij naam. Ook dit is merkwaardig, daar deze mensen onder het bevel van uw vader zouden hebben gewerkt en, gezien zij voor de lokale politie actief waren, wellicht ook uit uw regio afkomstig waren. Hiermee geconfronteerd, zegt u: "Misschien zijn ze van daar. Ik herinner me hun gezichten niet, of wie ze waren" (CGVS, p.8), andermaal een weinig verhelderend antwoord. Gevraagd of die politiemensen eveneens in de problemen kwamen toen de taliban de macht overnamen, zegt u geen informatie te hebben gevraagd over deze personen (CGVS, p.8). Dergelijk vaag en oppervlakkig relaas doet verder afbreuk aan het beweerde profiel van uw vader.

Verder stelt het CGVS vast dat u niet kan uitweiden over de verantwoordelijkheden die uw vader had. U werd meermaals uitgenodigd een en ander te vertellen over zijn politiewerk, echter bleek dit ondoenbaar voor u (CGVS, p.7). Ook op de concrete vragen van het CGVS kon u geen duidelijke antwoorden formuleren. Als het CGVS u vraagt of uw vader ooit iets vertelde over een incident aan de checkpost, antwoordt u louter: "Nee, hij praatte niet over zijn werk" (CGVS, p.8). Dat uw vader in zijn blijkbaar lange carrière nooit vertelde over de problemen die hij tijdens zijn werk ervoer, is niet aannemelijk. Op de vraag of u dan misschien ooit iets vernam in het dorp, over de politie of een incident dat gebeurde, antwoordt u nietszeggend dat de incidenten vaak gebeurden, "dan hoorden we dat mensen werden gedood" (CGVS, p.8). U beweert dat "al de mensen" werden gedood, "iedereen in het dorp", onder meer ook mensen van uw vaders eenheid. U kan evenwel geen van zijn overleden collega's bij naam noemen (CGVS, p.8). Voorts stelde het CGVS u de vraag of uw vader actief streed tegen de taliban, daar dit zou kunnen verklaren waarom de taliban hem onmiddellijk na de machtsovername al vermoordden (CGVS, p.8). Opnieuw kon uw repliek niet overtuigen: "Ik denk dat hij veel tegen hen gevochten heeft", zo luidde uw antwoord (CGVS, p.8). Desgevraagd slaagt u er niet in één concreet voorbeeld te geven van dergelijk gevecht tussen de taliban en de eenheid van uw vader, ook al meent u dat deze gevechten in de nabijheid van jullie huis plaats vonden (CGVS, p.9). Evenmin weet u of de lokale politie tijdens deze gevechten werd bijgestaan door het Afghaans leger of buitenlanders (CGVS, p.9). Mocht u daadwerkelijk de zoon van een commandant zijn, dan zou u ongetwijfeld doorleefde verklaringen kunnen afleggen over dergelijke zaken. Als het CGVS u verder vraagt of uw vader en zijn mensen voorts nog andere taken hadden, zegt u dat "hij deed wat hij moest doen", zonder dat u specifiek wordt (CGVS, p.9). Uw vage en ontwijkende antwoorden kunnen maar moeilijk ernstig worden genomen. Al deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat u de beweerde activiteiten van uw vader niet geloofwaardig maakt.

Op verschillende momenten argumenteerde u dat u erg jong was en aldus weinig wist over dit soort zaken. Echter dient dienaangaande te worden gewezen op uw bekentenis dat u inderdaad niet minderjarig was toen u in België aankwam, bij uw vertrek uit Afghanistan zou u al 17 of 18 jaar oud zijn geweest (CGVS, p.6). Dat u, als oudste zoon, dan geen duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen over de beroepsactiviteit van uw vader, die hij nota bene in uw eigen regio uitvoerde, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn functie bij de lokale politie. Bijgevolg is het ook niet aannemelijk dat jullie ten gevolge dit werk zouden zijn gevisieerd door de taliban.

Komt daar nog bij dat u over de dood van uw vader opnieuw uiterst summiere, zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt. U beweert dat hij de dag van de machtsovername door de taliban werd meegenomen, en dat jullie daags nadien te horen kregen dat hij om het leven was gebracht. Het is zeer merkwaardig dat u bij

de DVZ nog aangaf dat hij overleed op de zevende dag na de machtsovername (verklaring DVZ van 14 april 2023, vraag 13A). Hiermee geconfronteerd, ontkent u louter eerder zoiets te hebben gezegd (CGVS, p.9). Gevraagd hoe jullie vernamen dat uw vader dood was, zegt u dat uw stiefmoeder het u zei. Als u vervolgens wordt uitgenodigd te preciseren hoe zij op de hoogte was geraakt, verklaart u te denken dat ze het van S. M., een vriend des huizes, hoorde (CGVS, p.9). Waar die dan weer zijn informatie haalde, weet u niet: "We vroegen het niet. Hij zei dat vader gedood werd. We wisten dat hij niet loog" (CGVS, p.10). Dat u, die toen al 17 of 18 jaar oud was, geen verdere vragen zou hebben gesteld over de moord op uw vader, is zeer ongeloofwaardig, temeer verdere uitleg over de omstandigheden waarin hij zou zijn gedood u mogelijks wijzer kon maken wat betreft het risico dat u zelf zou lopen.

Wat uw eigen vrees voor de taliban betreft, stelt het CGVS vast dat u daar geen aannemelijke verklaringen over aflegt. Zo is het onduidelijk waarom u na de zogezegde dood van uw vader diende te vluchten. Bij de DVZ gaf u al aan dat uw stiefmoeder zou hebben beslist dat u maar beter kon vertrekken. "Waarom weet ik niet", zo zei u daarover (vragenlijst van 14 april 2023, vraag 3.5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kan u dit amper duiden. U verklaart dat uw stiefmoeder "dacht" dat de taliban ook u zouden komen zoeken (CGVS, p.10). Echter, als het CGVS u vraagt of dat ook daadwerkelijk is gebeurd, zegt u daar geen info over te hebben (CGVS, p.10). Nochtans zou een vriend van u uw stiefmoeder hebben opgezocht, meer bepaald toen u een tijdje in Turkije vertoefde, en zou hij via haar een foto van uw Afghaans paspoort hebben verkregen. Dat uw stiefmoeder hem op dat moment geen informatie over eventuele verdere problemen met de taliban zou hebben gegeven, is opnieuw niet geloofwaardig. Evenmin aannemelijk is dat u uw stiefmoeder, broer, halfbroer en halfzus zou hebben verlaten zonder dat u een telefoonnummer of andere contactgegevens meenam. U wijt dit aan de niet al te beste relatie die u met uw stiefmoeder zou hebben gehad (CGVS, p.5). Echter blijkt uit uw relaas nergens dat u in onmin leefde met haar. Integendeel bleek zij bezorgd om uw veiligheid toen zij de beslissing nam dat u het land moest verlaten. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u aldus elk contact met uw jongere broer zou verbreken, u gaf zelf aan bezorgd te zijn om hem (CGVS, p.10). Dat een gebrek aan contactgegevens, zoals een telefoonnummer, u zou verhinderen om alsnog opnieuw in contact te treden met uw familie in Faryab, is overigens onzin. Als u erin slaagt een vriend naar uw familie in Faryab te sturen om daar een document op te halen, moet het uiteraard ook mogelijk zijn telefoonnummers uit te wisselen. Dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan nooit met uw achtergebleven gezinsleden zou hebben gecommuniceerd, is bijgevolg ook al zeer ongeloofwaardig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat ook uw vrees omwille van uw Turkmeense origine niet overtuigt. Hoewel u ruim na de machtsovername asiel vroeg in België, bracht u dit element nooit eerder ter sprake. Bovendien stelt u dan wel dat de Turkmenen worden gediscrimineerd, echter maakt u dat niet aannemelijk. Gevraagd om dit aan de hand van enkele voorbeelden te staven, antwoordt u dat mannen hun baard langer moeten laten en dat de mensen moeten bidden (CGVS, p.11). Echter kan bezwaarlijk worden gesteld dat dergelijke regels louter op Turkmeense mannen van toepassing zijn. Verder haalt u nog aan dat u gepest werd in de madrassa omdat u Turkmeen bent (CGVS, p.11). Even later zegt u evenwel dat u en uw medeleerlingen in de madrassa plezier hadden, praatten en lachten, wat uw eerdere verklaringen toch lijkt te relativiseren (CGVS, p.12). Overigens legt u geen informatie neer waaruit zou blijken dat Turkmenen louter omwille van hun etniciteit worden gevisieerd door de taliban en bijgevolg enige vervolging riskeren.

U heeft voorts nog gewezen op uw verblijf in België, en gaf aan dat dit u veranderd heeft. Zo zou u niet meer bidden, u zou zelfs vergeten zijn hoe dat moet, u bent "niet zo close met islam" (CGVS, p.11). Dit kan hoegenaamd niet overtuigen. Het CGVS ziet niet in waarom iemand die naar eigen zeggen al die jaren werd opgeleid in een madrassa, zou zijn vergeten hoe hij moet bidden, of geen band zou hebben met de islam. Dat u niet meer zou bidden blijft dan ook een verklaring die op geen enkele manier wordt gestaafd. Integendeel identificeerde u zichzelf niet zo lang geleden nog als soennitisch moslim, en plaatste u geen enkele kanttekening bij uw religieuze overtuiging (verklaring DVZ van 14 april 2023, vraag 9).

Voorts bracht u enkele zaken aan die veeleer van sociaal-economische aard zijn. U verwees naar het feit dat u hier kan studeren, sporten (in casu voetballen) en werken, iets wat in Afghanistan onmogelijk zou zijn (CGVS, p.12). Echter brengt u geen enkele informatie aan waaruit zou blijken dat het mannen in Afghanistan niet is toegestaan te studeren, te sporten of te werken. Ook uw verklaring dat niemand u daar zal opvangen, lijkt op niets gebaseerd. U meent dat uw stiefmoeder u niet meer zal aanvaarden (CGVS, p.13), terwijl u tot enkele jaren terug met haar onder één dak woonde en u geen melding maakte van zwaarwichtige problemen die jullie relatie zouden hebben vertroebeld.

Wat tot slot betreft uw verwijzing naar uw kledingstijl (CGVS, p.12), stelt het CGVS vast dat u hiermee geen enkele concrete informatie aanbrengt die op uw persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat u alhier een westerse kleding- en haarstijl zou

hebben, kan bezwaarlijk volstaan. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat uw kledingstijl deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat uw kledingstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen maakt dat aan de tewerkstelling van uw vader bij de lokale politie en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban niet het minste geloof kan worden gehecht. Evenmin maakt u aannemelijk dat uw Turkmeense etnie en uw verblijf in België u zouden verhinderen naar Afghanistan terug te keren. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara en de foto van uw paspoort kunnen hoogstens uw identiteit en nationaliteit bevestigen, maar houden geen verband met uw beweerde asielmotieven. De foto's van uw sportclub en klas tonen louter aan dat u hier taallessen volgde (zie ook het certificaat) en voetbal speelt in ploegverband. Hieruit blijkt onvoldoende dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een verregaande verwestering.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsvername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsvername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van

gekwalficeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Vooreerst betoogt verzoeker dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Enerzijds oppert hij in dit verband dat hij verwesterd is. In deze verwijst verzoeker naar het arrest nr. 286 560 van 23 maart 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en stelt hij dat in de bestreden beslissing geen onderzoek, zoals omschreven in dit arrest, is opgenomen. Hij wijst erop dat hij zijn land heeft verlaten na de machtsovername in augustus 2021, toen hij achttien jaar oud was, en dat hij nu eenentwintig jaar oud is. Hij benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) verklaarde dat zijn verblijf in België hem

grondig heeft veranderd. Vervolgens stelt verzoeker dat hij in Afghanistan geen andere keuze had dan enkele jaren naar de madrassa te gaan en dat hij uitlegde dat hij in België de islam niet praktiseerde, niet bad, niet naar de moskee ging, en de belangstelling voor zijn godsdienst heeft verloren. Volgens verzoeker is de stellingname, dat aan deze beweringen geen geloof kan worden gehecht omdat hij onderwijs genoot in een madrassa, niet relevant. Het feit dat hij een moslimopvoeding heeft gehad verplicht hem geenszins om zijn hele leven moslim te blijven en de godsdienst te belijden. Hij benadrukt dat hij oprecht was toen hij verklaarde dat hij geen nut zag in het beoefenen van de islam in België en dat, indien de verwerende partij hieraan twijfelde, het aan haar was om hem hierover meer vragen te stellen. Voorts wijst verzoeker erop dat hij in België talen heeft geleerd (hij spreekt goed Engels en leert Nederlands en Frans), dat hij geen Pashtou spreekt, zijn moedertaal Turkmeens is maar hij ook Dari spreekt, dat hij in België heeft gewerkt, dat hij regelmatig bij een voetbalclub speelt en hij daar Belgische vrienden heeft gemaakt, dat hij sinds enkele maanden een vaste relatie heeft met een jonge Nederlandstalig Belgische vrouw van Turkse afkomst die geen hoofddoek draagt en aan de universiteit studeert en met wie hij binnenkort gaat samenwonen, dat zijn kledingstijl zeker westers is en ontegensprekelijk deel uitmaakt van zijn identiteit en dat hij uit een landelijke omgeving komt, waar de taliban al voor de machtsovername sterk aanwezig waren. Uit al deze omstandigheden volgt – aldus verzoeker – dat hij zich westerse normen en waarden eigen lijkt te hebben gemaakt en dat deze deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit, zodat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om zijn persoonlijkheid te verbergen wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst.

Anderzijds gaat verzoeker, wat betreft de vluchtelingenstatus, in op zijn andere persoonlijk problemen in Afghanistan. Vooreerst opert hij dat hij toegaf dat hij momenteel eenentwintig jaar oud is en dat hij zijn paspoort liet zien, waarin deze leeftijd werd bevestigd. Voorts bevestigt verzoeker dat zijn vader, R. N., bij de plaatselijke politie was en dat hij door de taliban gedood is. Hij stelt dat hem binnenkort documenten zouden moeten worden toegezonden om dit te bewijzen. Tevens opert hij dat hij nog jong was toen hij in Afghanistan woonde, dat hij nog niet geïnteresseerd was in wat zijn vader deed en dat zijn vader niet met hem over zijn werk sprak. Hij voegt hieraan toe dat, cultureel gezien, men in Afghanistan thuis geen vragen stelt aan de vader. Bovendien benadrukt hij dat zijn vader niet vaak thuis was en dat zijn moeder overleden was en hij, in haar afwezigheid, niet over zijn vader kon praten. Wat betreft zijn vrees omwille van zijn Turkmeense afkomst, wijst verzoeker erop dat de bestreden beslissing geen informatie bevat over het lot van deze minderheid in Afghanistan nadat de taliban er de macht overnamen. Hij stelt dat Turkmenen een Turkse etnische groep zijn, dat deze groep in Turkmenistan, Afghanistan en Iran woont, dat de Turkmeense bevolking 3 procent uitmaakt van de totale Afghaanse bevolking, dat dit ongeveer 1 miljoen mensen betreft en dat de Turkmeense bevolking in Afghanistan voornamelijk geconcentreerd is langs de noordelijke grens met Turkmenistan en Oezbekistan. Onder verwijzing naar een citaat uit het EUAA-rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, betoogt verzoeker dat de bezittingen van veel etnische Turkmenen met geweld werden afgenomen door de taliban na hun machtsovername. Verzoeker besluit dat, door een gebrek aan betrouwbare bronnen over wat er in Afghanistan gebeurt, er momenteel weinig informatie is over de behandeling van de Turkmeense gemeenschap in Afghanistan, maar dat dit echter niet betekent dat deze gemeenschap goed behandeld wordt door de taliban.

Tot slot vraagt verzoeker, in ondergeschikte orde, om hem de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, toe te kennen. Te dezen benadrukt verzoeker dat hij afkomstig is uit de provincie Faryab en hij dat de bestreden beslissing geen actuele en specifieke informatie bevat over de veiligheidssituatie in deze regio. Hij stelt dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar een rapport van januari 2023, dat zelf verwijst naar een vroegere periode. Volgens verzoeker was het aan de verwerende partij – die over de nodige middelen beschikte om de relevante onderzoeken uit te voeren – om recentere informatie te verzamelen die meer specifiek betrekking heeft op zijn situatie. Verder wenst verzoeker te onderstrepen dat er in zijn hoofdte tal van individuele risicofactoren spelen, onder meer vanwege zijn bewezen verwesterde profiel en zijn lidmaatschap van een etnische minderheid. Bovendien verklaarde hij dat zijn geestelijke toestand niet goed was, dat zijn beide ouders overleden zijn, dat hij geen contact meer had met zijn schoonmoeder en niet dacht dat zij ermee zou instemmen dat hij bij haar kwam wonen. Ten slotte moet, aldus verzoeker, bijzondere voorzichtigheid worden betracht met betrekking tot de beschikbare informatie, die niet de omvang van het willekeurige geweld en de werkelijke situatie in zijn regio weergeeft. Hij stelt in dit verband dat er weinig of geen onafhankelijke mediabronnen zijn die ter plaatse het aantal burgerslachtoffers en de omvang van de gevechten kunnen vaststellen. In deze omstandigheden moet de Raad volgens verzoeker bijzonder voorzichtig zijn en een bredere en minder strikte beoordeling maken van de individuele elementen die een risico vormen bij verzoekers om internationale bescherming die uit een regio met een hoog risico komen, zoals hijzelf.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, in onderschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stavingstukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 24 januari 2024 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

2.2.3. Verzoeker legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd verschillende foto's waarop hij zelf staat afgebeeld(stuk 1).

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De

verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing(en) overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing(en) wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoeker werkt niet uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders oordelen.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waarechter terecht wordt gesteld dat in zijn hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te worden vervolgd door de taliban. Dit omdat zijn vader een commandant van de lokale politie was.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker, doorheen zijn verklaringen, geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, aannemelijk gemaakt, daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn problemen met de taliban. Vooreerst (i) wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd. Voorts (ii) heeft verzoeker geenszins aannemelijk gemaakt dat zijn vader een commandant van de lokale politie was. Zo (a) is het zeer opmerkelijk dat zijn vader altijd al voor de overheid zou hebben gewerkt, maar dat verzoeker niet in het bezit is van enig document dat zijn verklaringen hieromtrent zou kunnen staven en kunnen de verklaringen die hij in dit verband aflegt niet overtuigen. Verder (b) is zijn kennis met betrekking tot het werk van zijn vader bij de politie *quasi* nihil en kan de verklaring die hij in dit verband aflegt, nl. dat hij erg jong was, hier geen verschooning bieden. Vervolgens (iii) legt verzoeker over de dood van zijn vader ook uiterst summiere, zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Daarbij komt nog dat (iv) verzoeker, wat zijn eigen vrees voor de taliban betreft, geen aannemelijke verklaringen aflegt en is het niet duidelijk waarom hij na de zagezegde dood van zijn vader diende te vluchten. Tot slot (v) zijn de door verzoeker neergelegde documenten niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Vooreerst stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd. De commissaris-generaal overweegt in dit verband op goede gronden het volgende:

“U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 6 december 2005 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV) d.d. 27 juli 2022) en verklaarde zichzelf aldus amper 16 jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 5 augustus 2022, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, meer bepaald vermoedelijk 23,65 jaar, met een standaarddeviatie van 1,90 jaar, waardoor u niet kon worden beschouwd als minderjarige.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal d.d. 4 september 2023 toegaf dat hij op dat moment eenentwintig jaar oud was en dat hij zijn paspoort liet zien waarin deze leeftijd werd bevestigd. De Raad stelt vast dat verzoeker later tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter verklaarde dat hij bij zijn vertrek zeventien of achttien jaar oud was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Nog daargelaten deze vaststelling, merkt de Raad op dat de leeftijd die vermeld wordt in verzoekers Afghaans paspoort en waarnaar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verwijst, alsook de leeftijd die hij later tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde te hebben, nog steeds niet binnen de marges van het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek vallen. In ieder geval doet verzoeker met voormeld betoog geenszins afbreuk aan de vaststelling dat hij bij aankomst in België niet de waarheid vertelde over zijn leeftijd; vaststelling die zijn algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt.

2.3.8.3. Vervolgens treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze stelt dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader een commandant van de lokale politie was. Dit wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt onderbouwd:

“Ten eerste is het zeer opmerkelijk dat uw vader altijd al voor de overheid zou hebben gewerkt, maar dat u niet in het bezit bent van enig document dat uw verklaringen hieromtrent zou kunnen staven. U zegt niet te weten of uw vader die documenten ooit had, en mocht dat al het geval zijn geweest, dan kan u alleszins niet verduidelijken waar hij deze dan zou hebben gelaten (CGVS, p.6). Het is merkwaardig dat u nooit een badge, een wapenvergunning, een foto of dergelijke meer zou hebben gezien.

Voorts bleek uw kennis met betrekking tot zijn werk bij de politie quasi nihil, wat verdere vragen oproept bij uw geloofwaardigheid. Gevraagd sinds wanneer hij voor de politie werkte, antwoordt u “sinds ik me kan herinneren” (CGVS, p.7), wat weinig precies is. Of hij ooit ander werk had, is u niet bekend (CGVS, p.7). U verklaart dat hij een commandant was maar weet niet hoe hij die positie bereikte: “Ik weet niet hoe”, en u weet ook niet of uw vader daartoe ooit een opleiding diende te volgen: “Zelfs als ik het zou weten, ben ik het vergeten” (CGVS, p.7). Voorts gevraagd of uw vader een bepaalde politierang had, blijkt u dat niet te weten, noch kan u verduidelijken hoeveel uw vader als enige kostwinner van het gezin verdiende (CGVS, p.9).

U verklaart voorts dat uw vader in uw regio Charshanga actief was, maar weet niet waar precies hij dan gestationeerd was (CGVS, p.7). Dit is merkwaardig, temeer uw vader maar om de zoveel tijd naar huis zou zijn gekomen (CGVS, p.7) en het u dan toch bekend moet zijn geweest waar hij hoofdzakelijk verbleef. Op de vraag of uw vader misschien een controlepost of een basis bemande, antwoordt u opnieuw op weinig overtuigende wijze. U stelt te “denken”, “voor zover ik hoorde”, dat ze een checkpost hadden, echter kent u ook daarvan de locatie niet. Dat het te gevaarlijk was om daarheen te gaan (CGVS, p.7), biedt geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid. Vervolgens gevraagd of de politie daar slechts één controlepost had of meerdere, zegt u: “Als het er meer zijn, dan weet ik dat niet” (CGVS, p.7). Dat de zoon van de commandant van de lokale politie geen antwoord zou hebben op dergelijke eenvoudige vragen, lijkt ondenkbaar.

Over zijn collega's weet u ook niet al te veel. U zegt dat hij als commandant leiding gaf, maar weet niet aan hoeveel ondergeschikten (CGVS, p.7). Hij zou dan wel naar huis zijn gekomen met 12 of 13 van hen, echter kent u geen van deze personen bij naam. Ook dit is merkwaardig, daar deze mensen onder het bevel van uw vader zouden hebben gewerkt en, gezien zij voor de lokale politie actief waren, wellicht ook uit uw regio afkomstig waren. Hiermee geconfronteerd, zegt u: “Misschien zijn ze van daar. Ik herinner me hun gezichten niet, of wie ze waren” (CGVS, p.8), andermaal een weinig verhelderend antwoord. Gevraagd of die politiemensen eveneens in de problemen kwamen toen de taliban de macht overnamen, zegt u geen informatie te hebben gevraagd over deze personen (CGVS, p.8). Dergelijk vaag en oppervlakkig relaas doet verder afbreuk aan het beweerde profiel van uw vader.

Verder stelt het CGVS vast dat u niet kan uitweiden over de verantwoordelijkheden die uw vader had. U werd meermaals uitgenodigd een en ander te vertellen over zijn politiewerk, echter bleek dit ondoenbaar voor u (CGVS, p.7). Ook op de concrete vragen van het CGVS kon u geen duidelijke antwoorden formuleren. Als het CGVS u vraagt of uw vader ooit iets vertelde over een incident aan de checkpost, antwoordt u louter: “Nee, hij praatte niet over zijn werk” (CGVS, p.8). Dat uw vader in zijn blijkbaar lange carrière nooit vertelde over de problemen die hij tijdens zijn werk ervoer, is niet aannemelijk. Op de vraag of u dan misschien ooit iets vernam in het dorp, over de politie of een incident dat gebeurde, antwoordt u nietszeggend dat de incidenten vaak gebeurden, “dan hoorden we dat mensen werden gedood” (CGVS, p.8). U beweert dat “al de mensen” werden gedood, “iedereen in het dorp”, onder meer ook mensen van uw vaders eenheid. U kan evenwel geen van zijn overleden collega's bij naam noemen (CGVS, p.8). Voorts stelde het CGVS u de vraag of uw vader actief streed tegen de taliban, daar dit zou kunnen verklaren waarom de taliban hem onmiddellijk na de machtsovername al vermoordden (CGVS, p.8). Opnieuw kon uw repliek niet overtuigen: “Ik denk dat hij veel tegen hen gevochten heeft”, zo luidde uw antwoord (CGVS, p.8). Desgevraagd slaagt u er niet in één

concreet voorbeeld te geven van dergelijk gevecht tussen de taliban en de eenheid van uw vader, ook al meent u dat deze gevechten in de nabijheid van jullie huis plaats vonden (CGVS, p.9). Evenmin weet u of de lokale politie tijdens deze gevechten werd bijgestaan door het Afghaans leger of buitenlanders (CGVS, p.9). Mocht u daadwerkelijk de zoon van een commandant zijn, dan zou u ongetwijfeld doorleefde verklaringen kunnen afleggen over dergelijke zaken. Als het CGVS u verder vraagt of uw vader en zijn mensen voorts nog andere taken hadden, zegt u dat “hij deed wat hij moest doen”, zonder dat u specifiek wordt (CGVS, p.9). Uw vage en ontwijkende antwoorden kunnen maar moeilijk ernstig worden genomen. Al deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat u de beweerde activiteiten van uw vader niet geloofwaardig maakt.

Op verschillende momenten argumenteerde u dat u erg jong was en aldus weinig wist over dit soort zaken. Echter dient dienaangaande te worden gewezen op uw bekentenis dat u inderdaad niet minderjarig was toen u in België aankwam, bij uw vertrek uit Afghanistan zou u al 17 of 18 jaar oud zijn geweest (CGVS, p.6). Dat u, als oudste zoon, dan geen duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen over de beroepsactiviteit van uw vader, die hij nota bene in uw eigen regio uitvoerde, maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn functie bij de lokale politie. Bijgevolg is het ook niet aannemelijk dat jullie ten gevolge dit werk zouden zijn gevisieerd door de taliban.”

Ook deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft de overweging in de bestreden beslissing inzake het gebrek aan documenten over de werkzaamheden van zijn vader, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat er hem binnenkort documenten zouden moeten worden toegezonden om dit te bewijzen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tot op heden geen dergelijke documenten voorlegde.

Ter verschoning van zijn toch wel zeer gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn vader, benadrukt verzoeker andermaal dat hij jong was toen hij in Afghanistan woonde. De Raad benadrukt in deze dat uit het medisch leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd op 5 augustus 2022 blijkt dat verzoeker op dat moment reeds meerderjarig was, waarbij 23,65 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting. Tevens merkt de Raad op dat verzoeker volgens zijn verklaringen die hij aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, zijnde dat hij toen 17 of 18 jaar was of dat hij, zoals weergegeven in zijn paspoort, toen 19 jaar was – beide leeftijden die, zo weze herhaald, niet binnen de marge van het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek vallen –, reeds (of bijna) meerderjarig was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan. Gelet op het voorgaande gaat het geenszins op te stellen dat, omwille van verzoekers leeftijd, niet kan verwacht worden dat hij kennis heeft over de werkzaamheden van zijn vader.

Voorts wijst verzoeker er enerzijds op dat hij niet geïnteresseerd was in het werk van zijn vader en anderzijds dat zijn vader zelf niet sprak over zijn werk, dat hij hem – omwille van de in de Afghaanse cultuur geldende normen – geen vragen kon stellen in dit verband en hij dit – gelet op het overlijden van zijn moeder – ook niet kon doen bij anderen. De Raad merkt op dat zelfs indien verzoekers vader niet vaak thuis was, hij niet vaak sprak over zijn werk en verzoeker zelf geen vragen mocht stellen aan zijn vader, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat verzoeker toch iets zou moeten hebben opgevangen over dit onderwerp toen zijn vader hierover sprak met andere mensen, zoals zijn nieuwe echtgenote (verzoekers stiefmoeder), of S. M., een vriend des huizes. Bovendien neemt dit alles niet weg dat verzoeker zich bij andere mensen had kunnen informeren over de werkzaamheden van zijn vader, zoals zijn stiefmoeder of S. M. Te dezen dient te worden benadrukt dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn vader zijn werkzaamheden uitvoerde in de regio, waardoor kan worden verwacht dat meerdere mensen hiervan op de hoogte zouden zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Hoewel nog kan worden ingezien dat verzoeker lange tijd geen interesse had in de werkzaamheden van zijn vader, kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat hij hier interesse in toonde, en vragen over zou beginnen stellen aan andere mensen op het moment dat zijn vader door deze werkzaamheden om het leven kwam en hij omwille hiervan ook zelf zijn land heeft moeten verlaten. Verzoeker was hiertoe in de mogelijkheid, gelet op het feit dat hij een vriend kon contacteren die op zijn beurt contact opnam met zijn stiefmoeder om een kopie van zijn paspoort te bemachtigen (*ibid.*, p. 3).

Aangezien geen van de voormelde motieven van de bestreden beslissing aldus worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad kan, gelet op al hetgeen voorafgaat, het omstandig gemotiveerde oordeel van de verwerende partij, dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden profiel van verzoekers vader als commandant van de lokale politie, dan ook onverminderd bijtreden.

2.3.8.4. Daarnaast kan ook geen geloof gehecht worden aan de moord op verzoekers vader en verzoekers eigen vrees voor de taliban. In de bestreden beslissing worden beider motieven op volgende wijze onderbouwd:

“Komt daar nog bij dat u over de dood van uw vader opnieuw uiterst summiere, zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt. U beweert dat hij de dag van de machtsovername door de taliban werd meegenomen, en dat jullie daags nadien te horen kregen dat hij om het leven was gebracht. Het is zeer merkwaardig dat u bij de DVZ nog aangaf dat hij overleed op de zevende dag na de machtsovername (verklaring DVZ van 14 april 2023, vraag 13A). Hiermee geconfronteerd, ontkent u louter eerder zoiets te hebben gezegd (CGVS, p.9). Gevraagd hoe jullie vernamen dat uw vader dood was, zegt u dat uw stiefmoeder het u zei. Als u vervolgens wordt uitgenodigd te preciseren hoe zij op de hoogte was geraakt, verklaart u te denken dat ze het van S. M., een vriend des huizes, hoorde (CGVS, p.9). Waar die dan weer zijn informatie haalde, weet u niet: “We vroegen het niet. Hij zei dat vader gedood werd. We wisten dat hij niet loog” (CGVS, p.10). Dat u, die toen al 17 of 18 jaar oud was, geen verdere vragen zou hebben gesteld over de moord op uw vader, is zeer ongeloofwaardig, temeer verdere uitleg over de omstandigheden waarin hij zou zijn gedood u mogelijks wijzer kon maken wat betreft het risico dat u zelf zou lopen.

Wat uw eigen vrees voor de taliban betreft, stelt het CGVS vast dat u daar geen aannemelijke verklaringen over aflegt. Zo is het onduidelijk waarom u na de zogezegde dood van uw vader diende te vluchten. Bij de DVZ gaf u al aan dat uw stiefmoeder zou hebben beslist dat u maar beter kon vertrekken. “Waarom weet ik niet”, zo zei u daarover (vragenlijst van 14 april 2023, vraag 3.5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS kan u dit amper duiden. U verklaart dat uw stiefmoeder “dacht” dat de taliban ook u zouden komen zoeken (CGVS, p.10). Echter, als het CGVS u vraagt of dat ook daadwerkelijk is gebeurd, zegt u daar geen info over te hebben (CGVS, p.10). Nochtans zou een vriend van u uw stiefmoeder hebben opgezocht, meer bepaald toen u een tijdje in Turkije vertoefde, en zou hij via haar een foto van uw Afghaans paspoort hebben verkregen. Dat uw stiefmoeder hem op dat moment geen informatie over eventuele verdere problemen met de taliban zou hebben gegeven, is opnieuw niet geloofwaardig. Evenmin aannemelijk is dat u uw stiefmoeder, broer, halfbroer en halfzus zou hebben verlaten zonder dat u een telefoonnummer of andere contactgegevens meenam. U wijt dit aan de niet al te beste relatie die u met uw stiefmoeder zou hebben gehad (CGVS, p.5). Echter blijkt uit uw relaas nergens dat u in onmin leefde met haar. Integendeel bleek zij bezorgd om uw veiligheid toen zij de beslissing nam dat u het land moest verlaten. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u aldus elk contact met uw jongere broer zou verbreken, u gaf zelf aan bezorgd te zijn om hem (CGVS, p.10). Dat een gebrek aan contactgegevens, zoals een telefoonnummer, u zou verhinderen om alsnog opnieuw in contact te treden met uw familie in Faryab, is overigens onzin. Als u erin slaagt een vriend naar uw familie in Faryab te sturen om daar een document op te halen, moet het uiteraard ook mogelijk zijn telefoonnummers uit te wisselen. Dat u sinds uw vertrek uit Afghanistan nooit met uw achtergebleven gezinsleden zou hebben gecommuniceerd, is bijgevolg ook al zeer ongeloofwaardig.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift deze motieven, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, ongemoeid laat. Aldus blijven deze motieven overeind en worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.8.5. Benevens de ongeloofwaardig bevonden problemen omwille van het ongeloofwaardig profiel van zijn vader verwijst verzoeker naar problemen die hij zou hebben gehad omwille van zijn Turkmeense origine en meent hij ook om die reden een vrees voor vervolging te hebben. Hij slaagt er echter niet in aannemelijk te maken dat hij in het verleden reeds vervolgd werd omwille van zijn Turkmeense origine. In deze dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker, hoewel hij ruim na de machtsovername in België om internationale bescherming verzocht, dit element pas tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor het eerst ter sprake bracht. Voordien maakte hij immers nergens ook maar enige melding van enige vrees voor vervolging omwille van zijn Turkmeense origine. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakt verzoeker geen gewag van ontheemding van Turkmenen waarvan sprake is in de beschikbare algemene informatie (zie *infra*), doch wel van andere vormen van discriminatie. Hij slaagt er echter geenszins in dit aannemelijk te maken, zoals terdege en afdoende blijkt uit de bestreden beslissing:

“Gevraagd om dit aan de hand van enkele voorbeelden te staven, antwoordt u dat mannen hun baard langer moeten laten en dat de mensen moeten bidden (CGVS, p.11). Echter kan bezwaarlijk worden gesteld dat dergelijke regels louter op Turkmeense mannen van toepassing zijn. Verder haalt u nog aan dat u gepest werd in de madrassa omdat u Turkmeen bent (CGVS, p.11). Even later zegt u evenwel dat u en uw medeleerlingen in de madrassa plezier hadden, praatten en lachten, wat uw eerdere verklaringen toch lijkt te relativiseren (CGVS, p.12).”

Verzoeker voert ook ter weerlegging van deze pertinente motieven opnieuw geen dienstige argumenten aan. Voorts merkt de Raad op dat, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker vermelde discriminatie, deze geenszins zwaarwichtig genoeg is om als vervolging aangemerkt te kunnen worden. Daarnaast stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, en waarop hij vermag acht te slaan, in hoofddeorde blijkt dat Turkmenen, sinds de machtsovername door de taliban, het slachtoffer werden van ontheemding (zie EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023,

p. 101, 111). Uit deze informatie blijkt echter niet dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen van Turkmeense origine, die in totaal 1,5 tot 3% van de Afghaanse bevolking uitmaken (*ibid.*, p. 79). Verzoeker brengt geen informatie bij die hier anders over doet oordelen. Er kan dan ook geoordeeld worden dat het louter gegeven Turkmeenen te zijn niet voldoende is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

2.3.8.6. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.7. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.8. Voorts wijst verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op zijn verblijf in België en stelt hij dat dit verblijf hem veranderd heeft. In zijn verzoekschrift en de door verzoeker ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota verduidelijkt verzoeker nog dat hij vervolging vreest omdat hij verwesterd is of als dusdanig zal gepercipieerd worden.

De Raad maakt, op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de volgende analyse.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het '*Algemeen Ambtsbericht*' wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice"*

in the *Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen

herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het 'Noorse Landinfo' benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 4 september 2023, zijnde meer dan twee jaar na de machtsovername, verwees naar zijn verblijf in België en aangaf dat dit hem veranderde. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de elementen die verzoeker in dit verband opwierp beoordeeld heeft, waardoor geenszins kan gesteld worden dat hier geen onderzoek naar werd gedaan. Gelet op de volheid van rechtsmacht waarover de Raad beschikt, worden deze elementen in ieder geval in hetgeen volgt ook (op pertinente wijze) in rekening gebracht.

Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan verliet na de machtsovername en dat zijn verblijf in België hem (grondig) heeft veranderd. Hij maakt evenwel nergens aannemelijk dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad herinnert eraan dat het leeftijdsonderzoek heeft uitgewezen dat verzoeker op 5 augustus 2022 ouder is dan 18 jaar, waarbij 23,65 jaar oud met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is. Verzoeker verklaarde kort na de machtsovername in augustus 2021 uit Afghanistan te zijn vertrokken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 8, 10). Dit betekent dat verzoeker, zelfs wanneer rekening wordt gehouden met de laagst mogelijke leeftijd gelet op de standaarddeviatie, bij zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan als meerderjarige al was gevormd naar de Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Verzoeker toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België sinds juli 2022 maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij in België de islam niet meer praktiseert, dat hij niet meer bidt (en zelfs niet meer zou weten hoe dit moet) en niet meer naar de moskee gaat. In deze kan worden benadrukt dat verzoeker zichzelf minder dan een jaar geleden nog identificeerde als soennitisch moslim, zonder het plaatsen van enige kanttekening bij zijn religieuze overtuiging (administratief dossier, verklaring DVZ d.d. 14 april 2023, vraag 9). Dat er aldus sprake zou zijn van een diepgewortelde wijziging in zijn persoonlijke en religieuze overtuigingen, dient met een korrel zout te worden genomen. Overigens, nog los van de vraag of verzoeker al dan niet nog steeds zijn godsdienst belijdt, kan niet worden ingezien waarom hij niet meer zou weten hoe te bidden, te meer hij in Afghanistan naar de madrassa ging (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6).

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij goed Engels spreekt en Frans en Nederlands leert en ook werkt in België, merkt de Raad op dat hij deze beweringen geenszins met documenten staakt. Dat verzoeker zich inmiddels meerdere landstalen zou aan het eigen maken zijn, is lovenswaardig, maar maakt nog niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "to play the game" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Dat hij inmiddels goed Engels spreekt en het Nederlands en Frans in enige mate beheerst, maakt verder nog niet dat hij zijn moedertaal niet langer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt bovendien dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Dari, waar hij ook tijdens de terechtzitting gebruik van maakt. Dat verzoeker werkwillig is, is eveneens lovenswaardig en toont aan dat hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, maar maakt evenmin dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanig (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Voorts stelt verzoeker in het verzoekschrift dat hij een vaste relatie heeft met een jonge Nederlandstalige Belgische vrouw van Turkse afkomst, die geen hoofddoek draagt en aan de universiteit studeert. In de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt hij er nog aan toe dat hij sinds enkele maanden samenwoont met zijn vriendin en dat zij van plan zijn een verklaring van wettelijke samenwoning in te dienen. Hij voegt ook enkele foto's met zijn vriendin toe. De Raad stelt eerst en vooral vast dat uit deze foto's geenszins blijkt dat verzoeker een (langdurige) relatie heeft met een Belgische vrouw. Bovendien merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een relatie zou hebben met een Belgische vrouw als dusdanig niet kan worden afgeleid dat hij een gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen.

Zowel tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal als in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota wijst verzoeker op zijn westerse kleding- en levensstijl. Wat dit laatste betreft stelt hij dat hij hier kan studeren, voetballen en werken, dat hij Belgische vrienden heeft gemaakt (met inbegrip van mensen uit de LGBTQI-gemeenschap, wat in Afghanistan niet is toegestaan) en dat hij hier uitgaat. Hij voegt bij zijn aanvullende nota's ook foto's van uitjes met zijn vrienden. Voor zover verzoeker in louter algemene termen wijst op een westerse stijl en gedraging herhaalt de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

Verzoekers Turkmeense origine en zijn verklaring dat zijn beide ouders overleden zijn, dat hij geen contact meer heeft met zijn broer en stiefmoeder en denkt dat zij er niet mee zou instemmen dat hij terug bij haar zou komen wonen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 12-13), vormen in ieder geval geen dergelijke elementen. Wat betreft verzoekers Turkmeense origine, merkt de Raad op dat verzoeker een soennitisch moslim is en dat zijn uiterlijke kenmerken niet dermate afwijken van deze van de Pashtou-meerderheid in Afghanistan. Er kan dan ook worden aangenomen dat hij, te meer gelet op het gegeven dat hij afkomstig is uit een aan Turkmenistan grenzende provincie uit het Noorden van Afghanistan, waar de Turkmenen geconcentreerd zijn (EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, januari 2023, p. 79, waarin verwezen wordt naar EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 125, waarnaar in voetnoot 1240 onder meer verwezen wordt naar MRG, *World Directory of Minorities and Indigenous People – Afghanistan*, december 2021, met vermelding van een consulteerbare weblink) en waar ook luidens het verzoekschrift veel Turkmenen wonen en waar de taliban al voor de machtsovername aanwezig waren, niet als dusdanig zal opvallen en daardoor een gevaar zal lopen om extra in het vizier te komen. Om dezelfde reden kan worden aangenomen dat verzoeker niet in het vizier zal komen omdat zijn moedertaal Turkmeens is, hij Dari spreekt en geen Pashtou spreekt. Bovendien meent de Raad dat er enkele vraagtekens moeten geplaatst worden bij verzoekers bewering geen netwerk meer te hebben in Afghanistan. Gelet op het gegeven dat geen geloof wordt gehecht aan zijn relaas, kan eveneens getwijfeld worden aan zijn verklaring dat zijn vader overleden is. Voorts verwijst de Raad in deze naar de pertinente bedenkingen over verzoekers bewering geen contact meer te hebben met zijn resterende familieleden in Afghanistan die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing opnam, en die weergegeven worden onder punt 2.3.8.4. van het onderhavig arrest. In ieder geval dient te worden herhaald dat verzoeker afkomstig uit een provincie waar er veel Turkmenen wonen, zodat niet kan worden ingezien dat hij, ook al zou hij geen familiaal netwerk meer hebben, er geen enkel netwerk zou hebben en daardoor in het vizier van de taliban zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn

beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit een landelijke omgeving in de provincie Faryab waar de taliban al voor de machtsovername sterk aanwezig waren, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is tot slot niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het aangehaalde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een langdurige afwezigheid uit Afghanistan en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.8.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.9.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*beperkt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814) slachtoffers te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het

slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM maakte gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is, gelet op de informatie, opgenomen in de EUAA, *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, nog steeds actueel.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij de aanvullende nota van 24 januari 2024 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing voorbarig is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Faryab. De Raad stelt vast dat voor de provincie Faryab geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.12. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS